

A SZLÁV NÉPEK EGYÜTTMŰKÖDÉSE

Irta: Leonidov Nikolaj

A német iga alól felszabadult szláv országok demokratizálódása és megszilárdulása a nemzetközi reakciót a legvadabb dühkitörésekre ragadtatja. Különböző politikusok és újságíróik legszívesebben kitekernék Lengyelország, Csehszlovákia, Bulgária és Jugoszlávia demokratikus rendszerének a nyakát. Ehez kedvük lenne, csak az erejük hiányzik hozzá. Tehetetlen dühükben azután a legkülönbözőbb rágalmakkal árasztják el őket. Különösen a szláv népek együttműködése gyűlöletes előttük és hogy ennek az együttműködésnek valódi indítóokait elleplezzék, a legkülönbözőbb vádakkal illetik a szláv államokat, de főleg a Szovjetuniót, többek között a »pánszlávizmus« vádjával.

A reakciós rágalmozók a szlávok barátjainak adják ki magukat, azt hiszik, hogy ezeknek a népeknek rövid z emlékezőképességük, hogy ezeket a békét és biztonságot veszélyeztető fasiszta utódokat kellőképpen leleplezhessük, vissza kell pillantanunk a történelemben.

Már az első világháborúban is óriási szerepet játszottak a szláv népek és nagyban hozzájárultak az Antant Németország felett aratott győzelméhez. A legsúlyosabb időben, amikor Angliának még nem volt szárazföldi hadserege, az Egyesült Államok még semlegesek voltak és Németországot még nem gyengítette le a blokádnál, Oroszország a német roham ellen feszítette minden erejét. A Keletporoszország ellen irányuló orosz támadás arra kényszerítette a németeket, hogy két hadseregüket dobják át nyugatról az orosz frontra. Ezáltal meggyengült nyugaton a német nyomás és Párizs megmenekült. A központi hatalmak 220 hadosztályából 127-et költött le az orosz front és így az oroszok támadó és védekező hadmozdulatai, az orosz áldozatok sokban hozzájárultak az Antant győzelméhez.

A kis Szerbia bátran és kitartóan harcolt, óriási áldozatokat hozott és 690.000 embert veszített. Cernagora is jól harcolt, sőt azok a szláv népek, amelyeknek nem volt még akkor önálló államiségük, önkéntes alakulataikban vettek részt az orosz front küzdelmeiben.

Nézzük meg hogyan viselkedtek az Antant hatalmak a szlávokkal szemben a győztes háború után.

Oroszország ellen ezek a szövetségesek fegyveres támadást indítottak, melyet az orosz nép csak háromévi véres harcban tudott felszámolni. A többi szláv népek is volt alkalma a nagyhatalmaktól alaposan kiábrándulni. Még Lengyelország felszabadítása és a lengyel állam megalakulása sem volt önzetlen cselekedet, mert maga Churchill írja a Világválság c. könyvében:

»Akik a versaillesi békeszerződést kidolgozták, Lengyelországban azt az erős és életképes államot akarták megteremteni, amely képes lesz a bolsevizmusnak Európa felé gátat vetni...«

Igy Churchill nyíltan bevallja, hogy cél volt a lengyeleket az oroszok ellen üszítani. Hogy a lengyeleknek a szomszédokkal való együttműködését, vagy jóbarátságát már eleve kizárják, meghagyták a németeknek a lengyelek lakta Felsőszilézia kétharmadát, sőt még rendes kijáratot sem adtak a lengyeleknek a tengerre, viszont ukrán és fehérorosz területeket adtak nekik, hogy ezzel is gyűlöletet szítsanak a lengyel és orosz nép között. Éppen ez a Szovjetellenes szerep tette Lengyelországot gyengévé és életképtelenné és okozta azt, hogy szinte ellenállás nélkül omlott össze Hitler támadására.

Amikor arról volt szó, hogy a szövetségesek Olaszország étvágóját csillapítsák, szemnyorítás nélkül engedtek át az olasz imperialistáknak Jugoszlávia vidékeit. A rapallói szerződés megfosztotta Jugoszláviát a szlovén tengerparttól, Isztriától és más szlovén és horvát vidékektől,

Harold Nicolson, angol diplomata, aki a párizskörnyéki béketervezetek egyik kidolgozója, beismeri, hogy

»A rapallói szerződés az önrendelkezési jog nyílt megsértése, mert a jugoszlávok százezreit szolgáltatja ki az olaszoknak.

Ez az úr később még nyíltabban ír:

»Véleményem szerinti hiba volna, ha megengednék, hogy a szlávok az Adrián túlerősen megvessék a lábukat. Mit tehetnénk egy egységes szláv blokkal szemben, amely Vladivosztoktól Fiumeig és Danzigtól Szamarhandig terjedne?«

Ezért vagdosták szét Lloyd George és Clemenceau a szláv államokat. Már akkor meg akarták akadályozni közöttük a baráti viszony kialakulását. Nem elégedtek meg azonban azzal, hogy a lengyelek, ukránok, oroszok, szlovének és horvátok százezreit hagyták idegen országban elnyomatásban, azonkívül az összes kis szláv államban a demokratikus népmozgalommal dacolva, reakciós, arisztokrata-földbirtokos, népelellenes, sőt németbarát csoportokat segítettek uralomra és tartottak mesterségesen uralmon. Lengyelországban Pilsudskyt a németek kedvencét ültették nyeregbe. Jugoszláviában Karagyorgyevics Sándort, aki még azt a nevenséges és ügyevezett parlamentarizmust is leépítette, amely uralmának első tíz évében volt országában és nyílt diktatúrát teremtett, Bulgáriában pedig tovább túrta azt a sváb Kóburg dinasztiát, amely az országot német oldalra rántotta bele a háborúba.

A reakciós államrendszerek támogatása nemcsak politikai elnyomást jelentett, hanem gazdasági elmaradottságot is. Közmondásos volt a középeurópai szláv államok parasztlainak és munkástömegeinek nyomora. Azonkívül a szövetségesek, akik Lengyelországban, Jugoszláviában és Bulgáriában a reakciós-fasiszta rendszereket támogatták, mindent felhasználtak arra, hogy az orosz népet testvérmépeitől elkülönítsék. Az orosz néphez fűződő hagyományos kapcsolatokat figyelmen kívül hagyták, gazdasági, kultúr és szellemi kapcsolatokat (országokkal) széjjelérték és minden rokonszenv nyilvánítást a testvéri orosz néppel hazaárulásnak minősítették.

A szövetségesek olyan politikát folytattak a szláv államokkal szemben, amelynek következménye az lett, hogy védtelenek maradtak a fasiszta támadóval szemben. Mesterségesen nyomták el az ipar fejlődését, míg a külföldi tőke nyugodtan gyűjtötte a profitot, a demokrata irányzatok elnyomása pedig politikailag gyengítette le ezeket az államokat, a Szovjetunióval való jóviszony hiánya pedig a kezüket-lábukat bilincselte meg nehéz helyzetükben. Ez a reakciós politika tetőfokát 1938-ban érte el, mikor Anglia és Franciaország uralkodó körei Csehszlovákiát odadozták áldozatul a hitleri bestiónak.

A második világháborúban a szláv népek a német és olasz fasiszmissal szemben bátran nyúltak a fegyverhez. Harcukban jóval több vért vesztettek, mint a többi népek. A fasiszták SSSR, Jegvirágyzób vidékeit pusztították el, szétaposták Lengyelországot, Jugoszláviát és Csehszlovákiát. A fasisztatámadás a Szovjetunióhoz 7 millió emberéletébe került és ez többszöröse Anglia és az Egyesült Államok veszteségének. Jugoszlávia majdnem 2 millió emberéletet vesztett, tehát népességének kb. 10%-át, Lengyelországban több millió embert gyilkoltak le és sok százezer bolgár vesztette életét a sváb Kóburg Borisz fasiszta kalandja során.

A szláv népek nem hajoltak meg a fasisztahódító előtt, hanem a legöntel-
 ándozóbb módon hősiessé küzdelmet folytattak ellene. Nem képezheti vita tárgyát, hogy az orosz nép küzdelme sorsdöntő volt a fasiszmus elleni küzdelem kivívásában. Lengyelország orosz segítséggel teremtette meg felszabadító hadseregét, nem olyan mint Andersz tábornok emigráns gyülelész hada és a csehek is vállváll mellett küzdöttek az orosz hadsereggel a németek ellen. Jugoszlávia hatalmas partizán mozgalmat szervezett, amely átlag 25 ellenséges hadosztályt

kötött le, a bulgárok pedig lerázva az idegen igát 1944-től kezdve a jugoszláv hadsereg oldalán küzdött a fasiszta bestia ellen.

A második világhorú antifasiszta szabadságharc volt. Ebben a háborúban a szlávok életükért küzdöttek, azért harcoltak, hogy szabadon élhessenek és ne pusztuljanak el a német gázkamrákban. Ebben a küzdelemben saját sorsukról döntöttek, küzdelmük győzelemmel végződött. Nem csoda tehát, ha győzelmük kivívása után történelmi tanulságaikon okulva a maguk kezébe akarják venni sorsuk irányítását. Történelmi tanulságaikon okulva saját sorsuk alakítását a következőekben vizsgáljuk:

Megszüntetik a nemzeti szétforgácsolódást, lengyelek, csehek, oroszok és délszlávok saját országaikban akarnak élni. Szabadon akarnak élni és kiépíteni a demokratikus államformát. A fasiszta rendszereket és azok maradványait elhajítják.

Gazdasági elmaradottságukat felszámolják és evvel a néptömegek nyomorát is és megvetik az alapját haladózsellemű társadalmuk kiépítésének.

Egymással, de mindenkéltől a Szovjetunióval mélyreható baráti viszonyban kívánnak élni. A Szovjetunió volt az egyetlen állam, amely felemelte tiltakozó szavát Csehszlovákia megtámadásakor. Jugoszláviával 1941-ben barátsági szerződést kötött és diadalmas vörös hadserege szabadította fel a szláv népet a német iga és a teljes kiirtás veszélye alól. A szláv országok minden vidéke tele van orosz hősök sírjaival, akik életüket áldozták a népek szabadságáért.

Végül pedig a szláv népek végleg megelégték, hogy idegen hatalmak labdázzanak velük, maguk akarják sorsukat irányítani. Ez az egyetlen módja annak, hogy megőrizték békéjüket, felépíthessék országukat, demokráciájukat.

Mindez természetesen nem tetszik a reakciós háborús uszítóknak és ez az oka annak a hajszának, amelyet a nyugati hatalmak a demokratikus szláv államok ellen indítottak.

A reakciósok azokat a szép időket vágyják vissza, amikor a szláv vért nyugodtan onthatták érdekeik védelmében, mikor az olcsó lengyel és szerb munkaerőt szabadon zsákmányolhatták ki és amikor honi reakciós köllökek segítségével milliárdos hasznot préselhettek ki a szláv népekből.

A szláv népek együttműködése természetesen mind ennek végét veti és ezért dühöng a nemzetközi reakció, valahányszor a szláv népek szövetsége jut eszébe.

»A szláv népek szövetsége nem a cári nagyhatalmi téboly által létrehozott pánszlávizmus, hanem egyenjogú szláv népek szövetsége. A Szovjetunió ilyen szövetség létrehozásán fáradozik« — mondotta Sztálin.

Sztálinnak ezen szavait a Szovjetunió tetteivel is megerősítette. önzetlen segítséget nyújtván a testvéri szláv népeknek. A Szovjetunió nem óhajt uralmat gyakorolni felettük, sem pedig társadalmi rendszerüket megváltoztatni. A szláv szövetség nem irányul semmiféle más állam ellen, csak a békét akarja biztosítani az Egyesült Nemzetekkel egyetértésben. Az új szláv demokrácia a nemzetiségi kérdést is eredményesen oldotta meg, így óhajtván kiküszöbölni a jövő nemzetközi összeütközéseit.

A nemzetközi reakció politikásai mégis pánszlávizmusról, orosz zónáról és vasfüggönyről beszélnek és kifejezéseik élénken emlékeztetnek a hitleristák szölgéimre. A szláv népek ellen szeretnék harcba vinni a világot, azt az ördögi tervet szeretnék végrehajtani, amelybe Hitler és csatlósai olyan csúfosan buktak bele.

A szláv népek megtanulták az egységet értékelni, amelyet a leggonoszabb ellenség elleni harcban kovácsoltak szilárdá és erre az egységre építik egész jövőjüket.